

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul cincisprezece

Jeff Pippenger

2025-12-21

Numărul cincisprezece

Susțin că este important să înțelegem legătura dintre simbolul celor patru generații și solia ploii târzii, pentru a avea cea mai bună speranță de a recunoaște semnificația primelor patru versete ale capitolului întâi din Ioel. Ioel cântă cântarea viei, dar strofa sa de deschidere este asocierea profetică a legământului cu patru generații.

Și i-a zis lui Avram: Să știi de bună seamă că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; le va sluji, iar ei o vor asupri patru sute de ani; dar și neamul acela, căruia îi va sluji, îl voi judeca; și după aceea va ieși cu mare avuție. Iar tu te vei duce la părinții tăi în pace; vei fi îngropat la o bătrânețe bună. Iar în a patra generație se vor întoarce iarăși aici; căci nelegiuirea Amoriților nu este încă deplină. Geneza 15:13-16.

Acest pasaj este profeția care și-a găsit împlinirea prin viața lui Moise. Când cartea lui Ioel deschide cântarea viei făcând trimitere la patru generații ale unei distrugerii tot mai accentuate, ea se aliniază cu a patra și ultima generație profetică. Acea generație este «seminția aleasă» a lui Petru, chemată din întuneric la «lumina Sa minunată». Acea generație este pusă în contrast cu corespondentul ei generațional, reprezentat ca o «generație de vipere». Acea a patra și ultimă generație este reprezentată de Ioan, care este un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii, care «sunt chemați, aleși și credincioși».

Chemăți la 11 septembrie, aleși în Strigarea de la miezul nopții și credincioși în criza legii duminicale, întocmai cum leviții au fost credincioși în răzvrătirile cu vițelul de aur ale lui Aaron și ale lui Ieroboam. Sufletele care sunt lămurite ca argintul în Maleahi 3 sunt leviți aleși în timpul mesajului Strigării de la miezul nopții, căci pecetluirea se împlinește prin, și anume prin, o revărsare a Duhului Sfânt.

În articolul precedent am evidențiat elemente din istoria lui Moise, pe care Sora White îl identifică drept alfa profeției biblice, care se leagă profetic de Hristos, ca omega al profeției biblice. Moise este piatra de temelie, iar Hristos este piatra de coronament. Amândoi sunt simboluri ale eliberării din păcat, așa cum este reprezentată de eliberarea din Egipt prin Moise. Totuși, toate manifestările puterii lui Dumnezeu care au avut loc prin mâna lui Moise au fost cu mult depășite, atunci când Hristos a confirmat legământul cu mulți pentru o săptămână. Moise este alfa, iar Hristos este omega, iar omega este numărul "22", iar alfa este numărul "1".

În ceea ce-l privește pe Moise, constatăm că izbăvirea care străbate mărturia lui profetică are ca mediu elementul apei. Izbăvirea lui din apele Nilului la nașterea sa îl prefigura pe Noe în arcă. Botezul la Marea Roșie se află în corespondență cu Noe și cei opt din arcă; iar acesta, la rândul lui, se află în corespondență cu botezul lui Iosua la râul Iordan, care a fost repetat de Hristos în același

loc. Mărturia lui Moise începe cu izbăvirea la râul Nil și se încheie pe malurile râului Iordan. Botezul lui Hristos a fost ungerea Sa pentru a mărturisi vreme de trei ani și jumătate, până la moartea Sa, care a fost reprezentată de la început în botezul Său. La învierea Sa au fost doar câteva picături până la revărsarea deplină la Cincizecime.

Făgăduința de legământ a lui Dumnezeu față de omenire începe cu Noe, iar făgăduința Sa de legământ față de un popor ales, prin Avraam, a fost împlinită prin Moise. Moise, alfa, L-a prefigurat pe Isus, omega, care avea să vină și să confirme legământul cu „mulți”, nu doar cu un popor ales. Ca tip al lui Hristos, nașterea lui Moise se aliniază cu legământul dat lui Noe, cu curcubeul ca semn pentru toți oamenii. Moise se aliniază, de asemenea, cu legământul dat unui popor ales, cu circumcizia ca semn pentru poporul ales. Lucrarea de legământ a lui Moise a fost cu „mulți”, nu pur și simplu cu un popor ales. Dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi fost neconținut tulburați de mulțimea amestecată.

În mijlocul tuturor diferitelor „apelor izbăvirii” reprezentate de-a lungul vieții lui Moise, botezul de la Betabara, pe râul Iordan, leagă începutul istoriei legământului Vechiului Israel în Țara Făgăduinței de sfârșitul acestei istorii, în săptămâna în care Hristos a întărit legământul cu mulți. Botezul lui Hristos corespunde botezului Vechiului Israel, iar ambele istorii trimit la Învierea Sa, când El a suflat câteva picături de ploaie, înaintea ploilor îmbelșugate de la Cincizecime, cincizeci de zile mai târziu. Întreaga linie de alfa și omega, de la Moise la Hristos, este înfățișată în apele izbăvirii.

În instruirea acestor ucenici, Isus a arătat importanța Vechiului Testament ca martor al misiunii Sale. Mulți care se declară creștini în prezent resping Vechiul Testament, susținând că nu mai este de niciun folos. Însă aceasta nu este învățătura lui Hristos. Atât de mult l-a prețuit, încât, la un moment dat, a spus: „Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nici nu se vor lăsa convinși, chiar dacă ar învia cineva din morți.” Luca 16:31.

"Este glasul lui Hristos cel care vorbește prin patriarhi și profeți, din zilele lui Adam până la scenele de încheiere ale timpului. Mântuitorul Se descoperă în Vechiul Testament la fel de limpede ca în Noul Testament. Este lumina trecutului profetic cea care pune în lumină viața lui Hristos și învățăturile Noului Testament cu limpezime și frumusețe. Minunile lui Hristos sunt o dovadă a dumnezeirii Sale; însă o dovadă mai puternică a faptului că El este Răscumpărătorul lumii se găsește prin compararea profețiilor Vechiului Testament cu istoria Noului Testament." *The Desire of Ages*, 799.

În articolele care tratează cartea lui Ioel, am „comparat profețiile Vechiului Testament cu istoria Noului Testament”, și, de asemenea, cu istoria Israelului spiritual modern. Fie că este vorba de Vechiul sau Noul Testament, sau de istoria celor trei îngeri care a început în 1798, toate acele linii sunt reprezentate drept „vocea lui Hristos”. Mărturia scrisă a Bibliei și a Spiritului Profeției este vocea lui Hristos, iar vocea lui Hristos este vocea Aceluia care este Cuvântul lui Dumnezeu.

„Vocea” Cuvântului lui Dumnezeu este mesajul lui Dumnezeu așa cum este exprimat în Cuvântul Său scris. Mesajul Său din zilele de pe urmă este mesajul ploii târzii, care include o ploaie timpurie, urmată de o ploaie timpurie și târzie, potrivit lui Ioel.

Ioan, Văzătorul, îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care se întorc la căile cele vechi, căci el aude un „glas” în urma lui. „Glasul” dinapoia lui este glasul lui Hristos „din zilele lui Adam” încoace.

Și m-am întors să văd glasul care îmi vorbea. Și, când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Apocalipsa 1:12.

Versetul marchează o cezură în capitolul întâi, căci până la versetul precedent Ioan se afla în insula numită Patmos, iar în versetul doisprezece el se întoarce; de acolo înainte Ioan se află în Sanctuarul Ceresc. Când se întoarce, o face fiindcă în versetul zece auzise un glas dinapoia lui.

Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas mare, ca de trâmbiță, zicând: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și: Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o către cele șapte biserici care sunt în Asia: către Efes, către Smirna, către Pergam, către Tiatira, către Sardes, către Filadelfia și către Laodicea. Apocalipsa 1:10, 11.

Ioan îi reprezintă pe cei care aud glasul lui Hristos dinapoia lor. El aude mesajul de trâmbiță al lui Ieremia de a se întoarce la cărările vechi, cărările pe care cei răi au refuzat să umble, și trâmbița de avertizare căreia refuză să-i dea ascultare. Ioan a ascultat, iar glasul dinapoia lui s-a identificat drept Alfa și Omega - Cel ce ilustrează calea nouă, împreună cu calea veche.

Și, în mijlocul celor șapte sfeșnice, era Unul asemenea Fiului Omului, îmbrăcat cu un veșmânt până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau ca lâna albă, ca zăpada; iar ochii Lui erau ca o flacără de foc; iar picioarele Lui erau asemenea aramei lustruite, ca și cum ar fi fost arse într-un cuptor; iar glasul Lui era ca vuietul multor ape. Și în mâna dreaptă avea șapte stele; și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri; iar fața Lui era ca soarele când strălucește în tăria lui. Apocalipsa 1:13-16.

În versetul doisprezece, Ioan se întoarce și vede o viziune a lui Hristos, pe care Sora White o identifică drept aceeași cu viziunea lui Hristos pe care a avut-o Daniel, care este viziunea pe care au avut-o Isaia, Ieremia, Ezechiel și Pavel.

Cu o dorință arzătoare privesc înainte spre timpul când evenimentele din ziua Cincizecimii se vor repeta cu și mai mare putere decât atunci. Ioan spune: „Am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.” Atunci, ca în vremea Cincizecimii, oamenii vor auzi adevărul vestit lor, fiecare în limba sa.

Dumnezeu poate să sufle viață nouă în orice suflet care dorește cu sinceritate să-I slujească [Adam și valea oaselor a lui Ezechiel] și poate atinge buzele cu un cărbune aprins de pe altar [Isaia], făcându-le să rostească cu elocvență lauda Sa. Mii de glasuri vor fi pătrunse de puterea de a vesti minunatele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Limba bâlbâitoare va fi dezlegată [altă limbă din Isaia], iar cei timizi vor fi întăriți să dea o mărturie curajoasă pentru adevăr. Fie ca Domnul să-Și ajute poporul să curețe templul sufletului de orice întinare [leviții lui Maleahi] și să mențină o legătură atât de strânsă cu El, încât să fie părtași la ploaia târzie atunci când va fi revărsată. Review and Herald, 20 iulie 1886.

Viziunea pe care o analizăm include descrierea glasului lui Hristos. Când Ioan se întoarce și aude glasul lui Hristos, acesta este ca vuietul multor ape. Când glasul lui Hristos vorbește despre legământul Său cu oamenii sau cu un popor ales, el este asociat cu multe ape. Mesajul din capitolele șapte până la nouă din Daniel a fost desigilat în 1798, iar apoi, în 1989, a fost desigilat mesajul din capitolele zece până la doisprezece din Daniel. Anul 1798 este asociat cu glasul râului Ulai, iar 1989 este glasul râului Hidechel.

"Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile din urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prevestite se vor împlini în curând." Mărturii pentru slujitori, 112.

Râul Iordan este legătura dintre istoria legământului alfa și istoria legământului omega ale vechiului Israel. Numele Iordan înseamnă „coborător” și îl reprezintă pe Hristos, „Marele Coborător”.

Să fie în voi gândul acesta, care a fost și în Hristos Isus: El, care, fiind în chipul lui Dumnezeu, n-a socotit ca un lucru de jaf să fie deopotrivă cu Dumnezeu; ci S-a golit pe Sine Însuși și a luat asupra Sa chip de rob, și S-a făcut asemenea oamenilor; și, la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine Însuși și S-a făcut ascultător până la moarte, chiar moarte de cruce. Filipeni 2:5-9.

Râul Iordan îl reprezintă pe Hristos „marele coborător”, iar Iordanul este legătura dintre istoria alfa și omega a poporului ales al lui Dumnezeu, căruia i s-a dat o vie spre a o îngriji. Apele izbăvirii prin Moise reprezintă glasul lui Hristos, care poate fi auzit dacă un suflet nu ar face decât să se întoarcă, ca să audă „glasul dinapoia lui”, iar glasul pe care atunci l-ar auzi este — glasul multor ape. De la potopul lui Noe până la distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr., apele izbăririi sunt așezate ca jaloane pentru poporul legământului lui Dumnezeu. Acele jaloane reprezintă istoria internă a poporului final al legământului lui Dumnezeu, cei o sută patruzeci și patru de mii. Apa care alimentează Râul Iordan își are originea în roua și zăpada care se acumulează în Munții Hermon, care formează izvoarele de obârșie ale Râului Iordan.

Cântare a treptelor, a lui David. Iată, cât de bun și cât de plăcut este ca frații să locuiască împreună, în unitate! Este ca untdelemnul de preț turnat pe cap, care se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, care se coboară până la poalele veșmintelor lui; ca roua Hermonului și ca roua ce se coboară pe munții Sionului; căci acolo a poruncit Domnul binecuvântarea: viața pentru veșnicie. Psalmul 133:1-3.

Aceste ape dau naștere și grotei lui Pan, un bazin adânc, așezat într-o peșteră situată în Panium din Daniel 11:13-15 și în Cezareea lui Filip în zilele lui Petru. Izvoarele de obârșie ale râului Iordan dau naștere, de asemenea, bazinului satanic al grotei lui Pan. Glasul multor ape indică faptul că marea controversă dintre Hristos și Satana și-a avut originea pe înaltele culmi ale munților Hermon.

Și Eu îți mai spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Matei 16:18.

Numele „Hermon” înseamnă „sacru, consacrat, devotat sau pus deoparte” și este un simbol al Cerului, izvorul tuturor apelor și începutul mării controversate, reprezentată prin „porțile iadului”, denumire pe care Isus a dat-o grotei lui Pan, pe când se afla la Cezareea lui Filip. În acel cadru, lui Simon Barjona i s-a schimbat numele în Petru. Simon înseamnă „cel care aude”, iar Barjona înseamnă „fiul porumbelului”. Simon era un simbol al sufletului care a auzit mesajul botezului lui Isus, reprezentat de Duhul Sfânt în chip de porumbel. Ca unul care a auzit mesajul botezului lui Hristos, el este transformat în Petru, reprezentând pe cei 144.000. Petru a fost pecetluit pe când se afla la Panium, ceea ce corespunde versetelor treisprezece până la cincisprezece din Daniel, capitolul unsprezece.

Din apele Hermonului, râul Iordan, simbol al lui Hristos – Marele Pogorâtor –, își încheie călătoria în Marea Moartă. Din Cer, unde își are obârșia roua vieții, Hristos S-a pogorât până la moartea de cruce, reprezentată de Marea Moartă. Țărâmul Mării Moarte este cel mai jos loc de uscat de pe Pământ. Râul Iordan, care coboară, coboară până la cel mai jos nivel al apelor de pe Pământ, după cum Hristos s-a pogorât până la moartea Sa pe cruce. De la apa vieții la apa morții, râul Iordan reprezintă pogorârea lui Hristos din Cer până la cruce.

Teme importante ale profeției biblice sunt asociate cu apa, iar profeția biblică este glasul lui Hristos, care este glasul multor ape. Desfrânata Babilonului șade pe ape multe, iar apele Eufratului se usucă pentru a pregăti calea împăraților de la răsărit, iar negustorii și împărații stau departe și se tânguiesc, căci corăbiile Tarsisului sunt nimicite în mijlocul mărilor, iar legământul morții pe care bețivii lui Efraim l-au primit când s-au ascuns sub minciuni este desființat de potopul copleșitor al legii duminicale papale.

Când Sora White se referă la „marile râuri ale Șinearului”, ea are în vedere râurile Tigru și Eufrat. Acele ape pot fi urmărite până la Grădina Edenului, unde constituie al treilea și al patrulea râu care ies din Eden.

Și numele celui de-al treilea râu este Hidechel: acesta curge la răsărit de Asiria. Și al patrulea râu este Eufratul. Geneza 2:14.

Hiddekel este Tigru și, desigur, Eufratul era Eufratul, deși istoricii și teologii moderni nu sunt de acord. Ei insistă că Ulai nu a fost un mare râu, ci doar un apeduct construit de om în Persia, nu în Șinear. Aceleași autorități omenesti identifică drept singurele două râuri de orice însemnătate asociate cu Șinear, Tigru și Eufrat, iar profetesa afirmă că Ulai și Hiddekel erau "marile râuri ale Șinearului."

Cuvintele proorocii despre mesajul apei se opun experților moderni, așa cum s-au opus și experții din vechime — care s-au împotrivit mesajului lui Noe despre apă. Suntem informați că cele două viziuni, reprezentate de cele două râuri, se află în curs de împlinire și, prin urmare, tot ceea ce este reprezentat în cadrul acelor două viziuni, care au fost date prin „cele două mari râuri ale Șinearului”, se va împlini în curând. Mesajul asociat acelor râuri este glasul lui Hristos, căci glasul Său este ca multe ape. Tigru și Eufratul reprezintă o temă profetică majoră, iar mărturia lor este legată de legământul pe care Moise cel alfa l-a statornicit, care este același legământ pe care Hristos cel omega l-a confirmat.

În profeție, Tigrlul reprezintă Asiria, iar Eufratul este Babilonul. În această privință, ele sunt cele două puteri, reprezentate ca lei de către Ieremia, care aveau să ducă mai întâi în robie regatul de nord și apoi pe cel de sud.

Israel este o oaie împrăștiată; leii l-au izgonit: întâi împăratul Asiriei l-a mâncat; iar la urmă acest Nebucadnețar, împăratul Babilonului, i-a sfârâmat oasele. Ieremia 50:17.

Atât Asiria, cât și Babilonul au fost dușmani de la miazănoapte în raport cu fiecare dintre regatele lui Israel și sunt, prin urmare, tipuri ale regelui de la miazănoapte contrafăcut — puterea papală. În esență, aceleași tradiții politice și religioase au fost perpetuate de cele două puteri care s-au ridicat din același context cultural, însă structura politică a Asiriei pune accentul pe meșteșugul politicii de stat, în timp ce Babilonul pune accentul pe meșteșugul politicii ecleziastice, deși erau foarte asemănătoare. Roma păgână și Roma papală sunt la anumite niveluri identice; cu toate acestea, Roma păgână reprezintă meșteșugul politicii de stat, iar Roma papală pe cel al politicii ecleziastice. Asiria, în relație profetică cu Babilonul, a fost un regat al politicii de stat, urmat de Babilon, o putere similară care pune accentul pe politica ecleziastică. Asiria a reprezentat Roma păgână, iar Babilonul reprezintă Roma papală. Toate aceste patru puteri au călcat în picioare sanctuarul și oștirea lui Dumnezeu. Asiria este asociată cu Tigrlul, iar Babilonul cu Eufratul. Aceasta este în acord cu secarea Eufratului din cartea Apocalipsei, pentru a pregăti calea împăraților de la răsărit, așa cum este prefigurată de lucrarea lui Cyrus de a devia Eufratul pentru a răsturna Babilonul. Babilonul este Eufratul; Asiria este Tigrlul.

În profeție, împăratul de la miazănoapte cucerește lumea în timpul crizei legii duminicale și ulterior cade, însă cucerirea este adesea înfățișată ca un potop copleșitor. Istoria împăratului de la miazănoapte, așa cum este el reprezentat de Asiria și Babilonul, este simbolizată prin râuri, căci istoria este relatată de glasul multor ape.

Ținutul dintre cele două râuri se numește Mesopotamia, care înseamnă „ținutul dintre două râuri”. Cele două râuri reprezintă puterea de la miazănoapte pe care Dumnezeu o folosește pentru a-Și pedepsi poporul Său apostat, prin împrăștierea lui în captivitate. Unul dintre afluenții glasului apelor multe se regăsește în numele „Padanaram”, care este menționat doar de zece ori în Scripturi. Prima mențiune este în legătură cu legământul, căci ea identifică rădăcinile de sânge ale Rebecăi, soția lui Isaac. Versetul spune:

Și Isaac era de patruzeci de ani când a luat de soție pe Rebeca, fiica lui Betuel, sirianul din Padanaram, și sora lui Laban, sirianul.

Prin cei trei martori ai lui Moise s-a arătat că sfârșitul celor patruzeci de ani duce la Cadeș, 1863 și legea duminicală. Căsătoria lui Isaac este o căsătorie de legământ, preînchipuind căsătoria lui Hristos cu cei o sută patruzeci și patru de mii la legea duminicală, care este 1863, care este Cadeș, care este sfârșitul unei istorii de legământ de patruzeci de ani. Rebeca era fiica unui sirian și sora lui Laban, un sirian (care, în următoarea generație a istoriei legământului, a încălcat un legământ cu fiul lui Isaac, Iacov).

Bethuel înseamnă «casa pustiirii sau a pustiitorului», astfel Rebeca era fiica «casei pustiitorului». Siria înseamnă ținut înalt și platou, iar Pădan-Aram înseamnă Mesopotamia, adică țara dintre cele două râuri. Rebeca provenea din linia de sânge a sirienilor veniți din Mesopotamia, ținutul înalt dintre «Tigrul Asiriei» și «Eufurul Babilonului», râuri care reprezintă leii pe care Domnul i-a folosit pentru a-Și risipi oile apostate. Casa pustiitorilor a fost unită cu casa lui Dumnezeu prin căsătoria lui Isaac cu Rebeca. Nu este o întâmplare că, la prima menționare a lui Pădan-Aram, aceste două râuri, care îl reprezintă pe împăratul profetic de la miazănoapte, închipuit ca un potop năvalnic, sunt menționate întâia oară în Geneza 25:20.

Legătura casei pustiirii cu poporul legământului lui Dumnezeu continuă atunci când Iacov fuge de Esau, ajunge la unchiul său Laban și acolo slujește două perioade a câte 2520 de zile, pentru a asigura următoarea căsătorie a legământului. Una dintre căsătorii se încheie prin împărștierea regatului de nord al lui Israel, iar cealaltă se încheie prin împărștierea regatului de sud. Când perioadele de împărștiere ale celor două regate s-au încheiat în 1798 și 1844, căsătoria pentru care Iacov a trudit de-a lungul a două perioade de 2520 de zile a fost împlinită, întrucât Mirele a venit la căsătorie la 22 octombrie 1844.

S-a căsătorit deci Hristos cu Lea, care înseamnă „obosită și istovită”, sau S-a căsătorit El cu Rahela, care înseamnă „o bună călătoare”? Lea și Rahela reprezintă două clase de fecioare călătoare: o fecioară care „obosește” și o fecioară care „călătorește bine” pe calea spre căsătoria cu Iacov, la 22 octombrie 1844.

Aveau o lumină strălucitoare așezată în urma lor la începutul căii, despre care un înger mi-a spus că era „strigarea de la miezul nopții”. Această lumină strălucea de-a lungul întregii căi și le lumina pașii, ca să nu se poticnească.

Dacă își țineau ochii ațintiți la Isus, care era chiar înaintea lor, conducându-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai devreme. Atunci Isus îi încuraja, ridicându-Și slăvitul braț drept, și din brațul Său ieșea o lumină care se revărsa peste grupul advent, iar ei strigau: „Aleluia!” Alții, cu necugetare, au tăgăduit lumina din urma lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusese până atât de departe. Lumina din urma lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric desăvârșit, și s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus și au căzut de pe cale, jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt. Scrieri timpurii, 15.

În 1844, mișcarea millerită filadelfiană a intrat la nuntă. Nunta din 22 octombrie 1844 a despărțit două clase de închinători, reprezentate de Rahela și Lea. Rahela reprezintă o clasă care a parcurs cu succes calea către nunta din 22 octombrie 1844, dar clasa Leei a obosit pe cale. Au fost apoi despărțite, iar procesul de testare al celui de-al treilea înger a început, chiar acolo unde s-a încheiat procesul de testare al Strigătului de la miezul nopții.

Căsătoria începuse și urma apoi să fie consumată și pusă la încercare. Căsătoria a fost consumată în 1846, iar procesul de testare al celui de-al treilea înger a început. În 1849 și 1850, Domnul Își întindea mâna a doua oară pentru a-Și aduna rămășița. Atunci a fost așezată în istorie cea de-a doua tăbliță a lui Habacuc, așa cum era tipificată de cea de-a doua pereche de Table ale Poruncilor. După

ce Moise a sfârșit prima pereche, a doua pereche de Table a fost dată. Diagrama din 1850 a înlocuit-o pe cea din 1843, iar în 1850, testarea Israelului antic, ca mireasa noului legământ a lui Dumnezeu, a continuat spre Cadeș și 1863.

În 1856, prin pana lui Hiram Edson a curs mai multă apă din cele două râuri. Lumina asupra „celor șapte vremi”, care a venit prin pana lui Edson, era lumina reprezentată de cele două râuri care și-au început mărturia profetică în Grădina Edenului. Grădina Edenului este un simbol al răzvrătirii omenirii împotriva legii lui Dumnezeu și este locul de unde își încep călătoria apele râurilor Ulai și Hiddekel. Ele străbat istoria legământului, căci acea Grădină, simbolul răzvrătirii, este și locul unde un miel a fost junghiat pentru a oferi veșminte în locul frunzelor de smochin de pe Adam și Eva. Istoria legământului începe cu legământul vieții dintre Adam și Dumnezeu. Acel legământ, simbolizat de pomul vieții, a fost frânt de Adam și Eva, ceea ce a inițiat un nou legământ al vieții, când Mielul junghiat de la întemeierea lumii a oferit veșminte pentru perechea goală și pierdută. Cele două râuri care curg din acea Grădină devin, în cele din urmă, simbolurile puterilor pe care Dumnezeu le folosește ca toiagul certării Sale.

O, Asirianule, nuiava mâniei Mele, iar toiagul din mâna lor este urgia Mea. Îl voi trimite împotriva unui neam fățarnic și îi voi da poruncă împotriva poporului urgiei Mele: să jefuiască, să ia prada și să-i calce în picioare ca noroiul ulițelor. Isaia 10:5, 6.

Acele două râuri au curs din Eden în descendența Rebecăi, în căsătoria ei de legământ cu Isaac, și mai departe până la Iacov, unde apa celor două râuri este reprezentată drept două perioade distincte de șapte vremi. Apoi, aceleași două râuri curg prin ultimele șase capitole ale lui Daniel, unde trei capitole sunt reprezentate de fiecare râu. Unul dintre râuri reprezintă creșterea cunoștinței care a fost despecetluită în capitolele șapte, opt și nouă, iar celălalt râu reprezintă creșterea cunoștinței care a fost despecetluită în capitolele zece, unsprezece și doisprezece.

Capitolele șapte, opt și nouă sunt prezentate drept vedenia de la Ulai, iar Hristos este înfățișat în mod asemănător în capitolele zece, unsprezece și doisprezece. În ambele vedenii de la râu, redate în trei capitole, Hristos este înfățișat stând pe apă.

Și a fost că, atunci când eu, chiar eu, Daniel, am văzut vedenia și am căutat înțelesul ei, iată, stătea înaintea mea unul cu înfățișarea unui om. Și am auzit un glas de om între malurile Ulaiului, care a chemat și a zis: Gabriel, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia. Daniel 8:15, 16.

Vedenia lui Hristos din capitolul zece este asemănătoare cu vedenia la care Ioan a fost martor în Apocalipsa, capitolul întâi, iar în vedenia lui Daniel din capitolul opt Palmoni Se află deasupra apelor, așa cum era în capitolul doisprezece, unde El era îmbrăcat în in.

La vremea vizitei lui Gabriel, prorocul Daniel nu a putut primi învățătură suplimentară; dar, câțiva ani mai târziu, dorind să cunoască mai mult despre chestiuni încă neexplicate pe deplin, s-a hotărât din nou să caute lumină și înțelepciune de la Dumnezeu. „În acele zile, eu, Daniel, am jelit trei săptămâni întregi. N-am mâncat pâine aleasă, nici carne, nici vin n-au intrat în gura mea, nici nu m-am uns deloc.... Apoi mi-am ridicat ochii și am privit, și iată: un bărbat îmbrăcat în in, ale cărui coapse erau încinse cu aur fin de Ufaz. Trupul lui era, de asemenea, ca

berilul, iar fața lui ca înfățișarea fulgerului, și ochii lui ca niște lămpi de foc, iar brațele și picioarele lui, la culoare, asemenea aramei lustruite, iar glasul cuvintelor lui ca glasul unei mulțimi.”

Nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu i S-a arătat lui Daniel. Această descriere este asemănătoare cu aceea dată de Ioan, când Hristos i S-a descoperit pe insula Patmos. Domnul nostru vine acum împreună cu un alt sol ceresc pentru a-l învăța pe Daniel ce avea să se petreacă în zilele de pe urmă. Această cunoaștere i-a fost dată lui Daniel și consemnată prin inspirație pentru noi, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Review and Herald, 8 februarie 1881.

În viziunea de la Hiddekel despre Hristos, din capitolul zece, Hristos este deasupra apelor și îmbrăcat în veșminte de in, iar în viziunea de la Ulai El este deasupra apelor. Viziunea din Apocalipsa, capitolul întâi, se aliniază cu viziunea prezentată în viziunile de la Ulai și Hiddekel, unde Sora White îl identifică drept „nu mai puțin decât Fiul lui Dumnezeu”. Când ea îl identifică pe îngerul din Apocalipsa, capitolul zece, afirmă că îngerul era „nu mai puțin decât Isus Hristos”. Îngerul din Apocalipsa, capitolul zece, Își ridică mâna spre cer și jură pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, în legătură cu viziunea lui Hristos din capitolul doisprezece, care Își ridică amândouă mâinile spre cer și jură pe Cel ce trăiește în vecii vecilor. În Apocalipsa, capitolul zece, El este atât pe mare, cât și pe uscat.

Ceea ce se află „între malurile” unui râu este apă, iar Daniel a auzit „glasul unui om între maluri”; prin urmare, glasul venea de la omul care era deasupra apei, iar glasul era sunetul apelor râului Ulai.

Și în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hiddekel; atunci mi-am ridicat ochii și am privit, și iată

un om îmbrăcat în pânză de in, ale cărui coapse erau încinse cu aurul cel fin din Ufaz: Trupul lui era, de asemenea, ca berilul, iar fața lui ca înfățișarea fulgerului, și ochii lui ca niște lămpi de foc, iar brațele și picioarele lui, la vedere, ca arama lustruită, iar glasul cuvintelor lui ca glasul unei mulțimi. ...

Iar tu, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului; mulți vor cutreiera încoace și încolo, și cunoașterea va spori. Atunci eu, Daniel, am privit, și iată, mai stăteau alți doi: unul pe malul dincoace al râului, iar celălalt pe malul de dincolo al râului. Și unul a zis bărbatului îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului: Până când va fi sfârșitul acestor minuni? Și l-am auzit pe bărbatul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă către cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremuri și o jumătate de vreme; și când se va fi încheiat risipirea puterii poporului celui sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși.

Și am auzit, dar n-am înțeles; atunci am zis: O, domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri? Iar el a zis: Du-te, Daniele; căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriți; iar cei nelegiuți vor lucra cu neleguire: și niciunul dintre cei neleguiți nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 10:4-6; 12:4-10.

Marile râuri ale Șinearului, așa cum le identifică Sora White, sunt amândouă legate de câte o viziune în care Hristos se află pe ape, vorbind, căci glasul Său este ca vuietul multor ape. În ambele viziuni este pusă întrebarea „până când”. Ambele râuri sunt, de asemenea, reprezentate în „întrebarea și răspunsul” din capitolul opt al lui Daniel, care constituie stâlpul central și temelia Adventismului. Acolo, cele două râuri sunt simboluri ale „celor șapte vremi” ale împrăștierii și călcării în picioare atât a sanctuarului, cât și a oștirii. Cele două râuri își împlinesc rolul de toiag de muștrare al lui Dumnezeu, doar pentru ca apoi să curgă în istoria milerită a primului înger, unde William Miller și-a descoperit primul giuvaer profetic, și anume linia „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Cele două râuri reprezintă cele două împrăștieri de 2520 de ani, care au fost împlinite de cei doi lei ai Asiriei și ai Babilonului, care sunt reprezentați de Tigru și Eufrat și, desigur, de Lea și Rahela, nepoatele Rebecăi, a cărei căsătorie a legământului a avut loc când Isaac avea patruzeci de ani, așa cum este consemnat în Geneza 2520.

Miller a prezentat doar împrăștieria celor „șapte vremi” împotriva regatului de sud al lui Iuda, a cărei împlinire a coincis cu profeția de 2300 de ani în 1844. În 1856, „vinul nou” al „celor șapte vremi” a identificat aceeași împrăștiere asupra regatului de nord, care se încheia în 1798. Fiind prima descoperire profetică a lui William Miller, apa râului Eufrat a venit drept doctrină alfa în istoria primului înger. Apa râului Ulai a venit odată cu al treilea înger. Descoperirea alfa a lui Miller a fost cele șapte vremi reprezentate de râul Ulai, iar descoperirea omega a lui Hiram Edson a fost cele șapte vremi reprezentate de râul Hiddekel.

2520 reprezintă durata perioadei care este aceeași pentru fiecare regat, dar care începe și se încheie la un interval de patruzeci și șase de ani. 1798 marchează timpul sfârșitului și sosirea îngerului întâi din Apocalipsa 14. 1798 este împlinirea celor 2520 de ani de împrăștiere aduși asupra regatului de nord de leul Asiriei. 1844 este împlinirea perioadei „de șapte ori” adusă asupra regatului de sud și este reprezentată de leul Babilonului. Cele două râuri sunt ca niște opritoare de cărți pentru istoria soliei îngerului întâi și a îngerului al doilea, care s-a încheiat odată cu sosirea celui de-al treilea la 22 octombrie 1844, când atât a șaptea trâmbiță, cât și trâmbița jubiliară au fost sunate în Ziua antitipică a Ispășirii.

Atunci vei face să sune trâmbița jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea; în ziua ispășirii veți face să sune trâmbița în tot cuprinsul țării voastre. Levitic 25:9.

Sunarea celei de-a șaptea trâmbițe este un simbol al lucrării lui Hristos de a uni Dumnezeirea Sa cu umanitatea și este reprezentată de cei 2300 de ani ai vedeniei de la râul Ulai, iar sunarea trâmbiței jubileului este un simbol al legământului țării care a fost încălcat și adus asupra poporului lui Dumnezeu, ceea ce Daniel a numit blestemul și jurământul lui Moise și ceea ce Moise a numit „cearta legământului lui Dumnezeu”.

Da, tot Israel a încălcat legea Ta, abătându-se, ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-au revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva Lui. Daniel 9:11.

„Blestemul” și „jurământul” menționate „în legea lui Moise” se referă la expresia „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase. Termenul tradus prin „jurământ” este același cuvânt ebraic care, în

Levitic, este tradus prin „de șapte ori”. Blestemul, pentru încălcarea jurământului legământului din capitolul douăzeci și cinci, este prezentat în capitolul douăzeci și șase, unde Moise identifică blestemul drept „cearta legământului”.

Atunci și Eu voi umbla împotriva voastră și vă voi pedepsi încă de șapte ori pentru păcatele voastre. Voi aduce peste voi sabia, care va răzbuna legământul Meu; și când vă veți strânge în cetățile voastre, voi trimite ciurma în mijlocul vostru; și veți fi dați în mâna vrăjmașului.
Leviticul 26:24, 25.

Domnul a adus asupra regatului de nord sabia leului Asiriei, pentru a-i „pedepsi” prin predarea lor în „mâna vrăjmașului”, în 723 î.Hr. Patruzeci și șase de ani mai târziu, în 677 î.Hr., regatul de sud a simțit blestemul lui Moise. Blestemul lui Moise este cearta legământului. Timp de patruzeci și șase de ani leii Mesopotamiei au fost folosiți de Dumnezeu să înlăture și să calce în picioare oștirea. La sfârșitul acelei perioade de patruzeci și șase de ani, Nebucadnețar a distrus sanctuarul. Oștirea din întrebarea lui Daniel din versetul treisprezece al capitolului opt din Daniel a fost înrobită de vrăjmașii ei de-a lungul unei perioade de patruzeci și șase de ani, care a culminat cu distrugerea sanctuarului, care era celălalt subiect ce urma să fie călcat în picioare în versetul treisprezece. Când acele râuri au atins anii 1798 și 1844, respectiv, o oștire fusese adunată ca un templu, căci oștirea este un trup, iar trupul este un templu. La sfârșitul acelei perioade, templul ridicat de-a lungul celor patruzeci și șase de ani trebuia să se unească cu templul ceresc în căsătoria Divinității cu umanitatea. Căsătoria este între două temple, iar ceea ce Dumnezeu unește nu trebuie să fie despărțit.

Apa Tigrului a ajuns la 1798, iar apa Eufratului a ajuns la 1844. Cu puțin înainte de sosirea celui de-al treilea înger a sosit al doilea înger, iar apoi, la adunarea de tabără de la Exeter, New Hampshire, din 12–17 august 1844, solia Strigăului de la miezul nopții a fost revărsată. Exeter înseamnă „o fortăreață a apelor”, iar la adunarea de tabără a avut loc o adunare falsă ținută într-un alt cort, amenajat de un grup din Watertown, Massachusetts. Apele care își au originea în Eden, potrivit Sorei White, erau pe punctul de a se revărsa ca „un val de maree” de-a lungul litoralului de est al Statelor Unite. Cutremurul care a declanșat acel val de maree a avut loc în Grădina Edenului, când Satana a cucerit omenirea, provocând o convulsie seismică în Eden ale cărei unde au ajuns până la Strigățul de la miezul nopții al istoriei millerite. Acel val de maree se revărsa în Strigățul de la miezul nopții din istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, iar valul care a început la cutremurul păcatului lui Adam ajunge până la cutremurul legii duminicale din Apocalipsa, capitolul unsprezece.

Glasul lui Hristos este glasul multor ape, iar apele, laolaltă, constituie mesajul ploii târzii. Isaia și fiul său Șear-Iașub se află, în versetul trei al capitolului șapte, la iazul apeductului de sus, prezentând mesajul ploii târzii în timpul pecetuirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Acolo, prorocia lui Isaia împotriva regelui nesăbuit și nelegiuit Ahaz este că Domnul avea să trimită peste Ahaz apele Asiriei — regele Sanherib — iar apele lui aveau să se ridice până la gât.

Și Domnul mi-a mai vorbit, zicând: Pentru că poporul acesta respinge apele Șiloahului care curg domol și se bucură de Rezin și de fiul lui Remalia, de aceea, iată, Domnul face să se ridice asupra lor apele râului, puternice și multe, și anume pe regele Asiriei, cu toată slava lui; el se

va ridica peste toate albiile lui și va trece peste toate malurile lui. Și va trece prin Iuda; va ieși din matcă și va trece mai departe, va ajunge până la gât; iar întinderea aripilor lui va umple lărgimea țării tale, o, Emanuel. Isaia 8:5-8.

Ahaz a refuzat apele 'trimise' de Domnul, de aceea Domnul a 'trimis' asupra lui Ahaz apele Asiriei. Ahaz "s-a bucurat" de alianța dintre "Rezin și fiul lui Remalia". Ahaz "se bucură" de un mesaj contrafăcut al ploii târzii, reprezentat de Rezin și fiul lui Remalia.

Rețin și fiul lui Remalia, care este Peca, regele împărăției de Nord, reprezintă o contrafacere a lui Isaia și a fiului său. Regele nechibzuit și rău Ahaz "se bucură" de confederația reprezentată de cele zece seminții din nord ale lui Israel și de Siria, prefigurând relația nelegiuită dintre biserică și stat la legea duminicală. Ahaz se bucură, căci rușinea și bucuria sunt cele două emoții opuse pe care inspirația le folosește pentru a se adresa celor care sunt reprezentați în dezbateră ploi târzii. Când Ieremia a mâncat cărțulia, aceasta a fost bucuria și veselia inimii lui, iar Ioel ne informează că poporul lui Dumnezeu nu va fi niciodată rușinat. Ahaz, ca un laodicean, este orb; de aceea se bucură de mesajul fals cu privire la apă și respinge adevăratul mesaj cu privire la apă al lui Isaia. Ar trebui să-i fie rușine că se încrede în mesajul contrafăcut al ploii târzii, reprezentat de revărsarea apelor împăratului de la Miazănoapte, dar a respins mesajul Șiloahului.

Mesajul Șiloahului din Isaia, capitolul opt, este mesajul ploii târzii. Scăldătoarea Șiloahului este identificată în Noul Testament ca scăldătoarea Siloamului. În ebraică sau în greacă înseamnă „trimis”. Era de folos ca Hristos să plece, pentru ca El să poată „trimite” Duhul Sfânt. Isaia și Ahaz se află la scăldătoarea Șiloahului, iar proba se întemeiază pe alegerea între a avea credință în apele Șiloahului, așa cum sunt reprezentate de Isaia și de fiul lui, sau a avea credință în Rețin și în fiul lui Remalia? Ahaz alege între două ape: apele Șiloahului sau apele împăratului Asiriei. Ahaz s-a bucurat de alianța și mesajul reprezentate de Rețin și de fiul lui Remalia și, prin urmare, a primit potopul pustiirii, în locul apei care curge lin la judecata lui. Judecata lui reprezintă legea duminicală, când împăratul de la miazănoapte se revărsă peste întreaga lume ca un potop. Aceasta se petrece începând cu legea duminicală, când și potopul Strigătului de la miezul nopții mătură lumea.

Ahaz se bucură de alianța dintre cele zece seminții din nord și Siria și, astfel, se bucură de mesajul care îmbină biserica cu statul, așa cum este reprezentat de fiecare alianță nelegiuită întâlnită în Cuvântul lui Dumnezeu. Isaia reprezintă un filadelfian, iar Ahaz un laodicean. Hristos leagă mărturia lui Isaia de a Sa când îl vindecă pe orbul, un laodicean, la Scăldătoarea Siloamului.

Și, pe când trecea Iisus, a văzut un om orb din naștere. Iar ucenicii lui l-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?

Iisus a răspuns: N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, ci pentru ca lucrările lui Dumnezeu să se arate în el. Trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis cât este ziua; vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Câtă vreme sunt în lume, Eu sunt lumina lumii. După ce a spus acestea, a scuipat pe pământ, a făcut tină din scuipat și a uns ochii orbului cu tina, și i-a zis: Du-te, spală-te în scăldătoarea Siloamului (care, talmăcit, înseamnă: Trimis). Așadar, el a plecat, s-a spălat și a venit văzând.

Deci vecinii și cei ce mai înainte îl văzuseră că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este; alții ziceau: Se aseamănă cu el; dar el zicea: Eu sunt. Atunci i-au zis: Cum ți s-au deschis ochii?

El a răspuns și a zis: Un om numit Isus a făcut tină, mi-a uns ochii și mi-a zis: „Du-te la scăldătoarea Siloamului și spală-te.” M-am dus, m-am spălat și mi-am căpătat vederea. Ioan 9:1-11.

Orbul, împreună cu împăratul nesăbuit și nelegiuit Ahaz, sunt puși la încercare dacă își vor pune încrederea în scăldătoarea Siloamului sau în revărsarea Asiriei. Orbul știe că este orb, dar Ahaz este bogat, s-a îmbogățit și nu duce lipsă de nimic. Ahaz este fecioara neînțeleaptă la scăldătoarea ploii târzii, iar orbul o fecioară înțeleaptă. Apele care sunt Trimise, sau apele care sunt trimise din Asiria, sunt încercarea.

Un iaz este locul unde apa este adunată laolaltă, iar, în mod profetic, un iaz este locul unde sunt adunate laolaltă diferitele pâraie, râuri, pâraiașe, mări, oceane, lacuri, ploaia și roua — toate „apele” care reprezintă glasul lui Hristos. Iazul ploii târzii se formează din apa care curge din iazul de sus. Iazul reprezintă solia ploii târzii în contextul unei probe. Ahaz a respins apele care curg lin, dar orbul a fost ascultător de solia asociată cu iazul. Isus a luat o parte din Dumnezeirea Sa, reprezentată ca „scuiapat”, și a unit-o cu lut, reprezentând unirea Dumnezeirii cu omenirea, care este înfăptuită de Hristos în Sfânta Sfințelor.

Hristos a scuiapat pe pământ și a făcut tină din scuiapatul Său. A folosit mesajul îmbinării dintre Divinitate și umanitate pentru a unge ochii orbului. Mesajul reprezentat de îmbinarea dintre Divinitate și umanitate este mesajul din 1888 și este menit să transforme o persoană din starea de Laodicea în starea de Filadelfia. Dar mesajul cere participare umană. Ei trebuie să meargă la scăldătoare, apoi să se spele.

Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu, dar Isus a spus că nici orbul, nici părinții lui n-au păcătuit. Isus înlătură chestiunea învinuirii cu privire la starea orbului și îl identifică drept un om care a fost ridicat pentru a-L glorifica pe Domnul, iar omul profetic din profeția biblică, ridicat cu scopul ca "lucrările lui Dumnezeu să fie făcute manifeste", este stindardul, care este alcătuit din bărbați și femei care au făcut trecerea de la Laodicea la Filadelfia. Stindardul este locul unde se manifestă lucrările lui Dumnezeu, căci lucrarea Sa a fost aceea de a îmbina Divinitatea cu umanitatea (așa cum este reprezentată de unguentul de tină), iar trofeecele acelei lucrări sunt aceia care nu numai că au auzit mesajul laodicean, ci au și urmat prescripția din mesaj. Prescripția pentru orb a fost să meargă și să se spele. Odată ce a putut vedea, nu mai trebuia să caute să-L glorifice pe Dumnezeu; circumstanțele care îl înconjurau au făcut ca acest lucru să se întâmple.

A început cu apropierea lui Hristos, urmată de lucrarea lui Hristos. Ultima lucrare a lui Hristos în sanctuarul ceresc, în raport cu omul, este să transforme o ființă umană aflată într-o vale de oase moarte și uscate, sau moartă pe străzi, sau oarbă ca un liliac. Ultima Sa lucrare este să-Și recreeze poporul după chipul Său, și aceasta este chiar lucrarea pe care a făcut-o când l-a creat pe Adam din țărâna pământului, apoi a suflat în el suflare de viață. Ultima lucrare este prima lucrare, căci El mai întâi a făcut lutul și apoi a uns acel lut cu viața Duhului Său. La Adam, Duhul a fost suflarea Sa; la

omul orb, a fost apa. În cazul văii de oase moarte din Ezechiel, a fost un mesaj de adunare care a creat trupul. Apoi un mesaj al celor patru vânturi a fost suflat peste trup, și atunci acesta s-a ridicat ca o oaste puternică.

Pe când orbul era încă orb, Isus l-a văzut și s-a apropiat de el. El se apropie de orbul acela în contextul unei întrebări ridicate de ucenicii Săi, permițându-I astfel să stabilească cadrul profetic adecvat pentru ilustrație. „Lucrările lui Dumnezeu” sunt un simbol profetic pe multe și felurite linii de mărturie în Biblie. Fiecare manifestare a „lucrărilor lui Dumnezeu” în Scripturi își găsește împlinirea în timpul ploii târzii. Isus așază contextul relatării în termenii mesajului final, așa cum este el reprezentat de Ilie în ultimele versete din Maleahi.

Părinții și copilul orb nu sunt osândiți ca păcătoși, căci acesta este timpul lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu, iar în acel timp inimile părinților și inimile copiilor se vor întoarce ca să vadă chestiunea în cauză. Chestiunea constă în aceasta: dacă omul laodicean orb a fost transformat într-un om filadelfian uns. Aceasta este chestiunea cu care se confruntă părinții și copilul în vremea ploii târzii, căci aceea este și vremea judecății. Iar vremea judecății se desfășoară în cursul celei de-a treia și al celei de-a patra generații, potrivit profeției legământului lui Avraam. Omul orb este ultima, a patra generație, iar părinții lui sunt a treia. În acea perioadă, solia lui Ilie așază familiile în împrejurări în care sunt constrânse să accepte sau să respingă solia privitoare la Scăldătoarea Siloamului. Regele Ahaz, nebun și nelegiuit, a respins acea solie, dar omul orb a acceptat-o. Solia lui Ilie din Maleahi este așezată în contextul unui blestem, înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului.

Când Isus a rânduit cadrul pe care îl avem în vedere, El a inclus, în sinteza Sa privind scopul minunii, afirmația că trebuia să lucreze atunci, căci va veni un timp când nimeni nu va mai putea lucra. Lucrarea la care S-a referit are loc în lumina zilei, iar sfârșitul lucrării este reprezentat drept noapte. El se referă la încheierea perioadei de probă.

Când Își încheie lucrarea de judecată, El Își leapădă veșmintele preoțești și Se îmbracă cu veșmintele răzbunării. Când pune capăt acelei lucrări de separare a celor pierduți de cei mântuiți, lucrarea mântuirii ia sfârșit. Timpul de har este închis și acum este noapte, când nimeni nu poate lucra. Mesajul lui Hristos nu a fost doar solia laodiceană adresată unui orb, ci a fost solia lui Ilie așezată în contextul apropierei închiderii timpului de har, ceea ce constituie motivația sfințită a lui Hristos de a lucra pentru mântuirea sufletelor.

Mai întâi, Hristos S-a apropiat de cel orb, apoi a pregătit și a aplicat unguentul, după care i-a dat instrucțiuni pentru o lucrare pe care cel orb trebuie să o facă el însuși, iar la fel de important este că, pe măsură ce se angajează în lucrare, i se redă vederea. Odată ce i-a fost redată vederea, el s-a transformat dintr-un laodicean orb într-un filadelfian. Perioada de transformare a acelor două biserici a fost împlinită la început, din 1856 până la 1863.

Acea perioadă reprezintă despărțirea grâului de neghină și pecetluirea finală a celor o sută patruzeci și patru de mii, care apoi sunt înălțați ca un stindard. Orbul a devenit imediat centrul atenției publice, de îndată ce a trecut din starea laodiceană la cea filadelfiană. Orbul îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, iar regele Ahaz, nelegiuit și nechibzuit, reprezintă fostul popor

al legământului, care este vărsat din gura Domnului. În același moment al istoriei, Isus fie își folosește scuipatul pentru a-și unge poporul noului legământ, fie îi varsă pe cei ai vechiului legământ din gura Sa.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

Criza care vine

Cu o exactitate infailibilă, Cel Infinit ține o socoteală a tuturor neamurilor. Câtă vreme îndurarea Sa este oferită, însoțită de chemări la pocăință, această socoteală va rămâne deschisă; dar când se ajunge la o anumită limită pe care Dumnezeu a fixat-o, începe lucrarea mâniei Sale. Atunci socoteala se închide; răbdarea divină încetează; nu mai există mijlocire pentru îndurare în favoarea lor.

Profetul, privind peste veacuri, a avut vremea noastră înfățișată înaintea ochilor săi. Neamurile acestui veac au fost destinatarii unor îndurări fără precedent. Cele mai alese binecuvântări ale Cerului le-au fost dăruite; dar mândria sporită, lăcomia, idolatria, disprețul față de Dumnezeu și nerecunoștința josnică sunt trecute împotriva lor. Își încheie grabnic socotelile cu Dumnezeu.

Se apropie cu repeziciune zilele în care va fi mare nedumerire și confuzie în lumea religioasă. Vor fi mulți dumnezei și mulți domni; orice vânt de învățătură va sufla; iar Satana, îmbrăcat în veșminte îngerești, ar amăgi, de ar fi cu puțință, chiar pe cei aleși.

Disprețul universal aruncat asupra adevăratei evlavii și sfințeniei îi determină pe cei care nu au o legătură vie cu Dumnezeu să-și piardă reverența față de Legea Sa. Iar pe măsură ce disprețul față de legea divină devine mai vădit, linia de demarcație dintre păzitorii ei, pe de o parte, și lumea și o biserică iubitoare de lume, pe de altă parte, va deveni mai pronunțată. Iubirea față de preceptele lui Dumnezeu sporește la o clasă, pe măsură ce disprețul față de ele sporește la cealaltă.

Marele EU SUNT dovedește dreptatea Legii Sale. El le vorbește celor care o desființează în furtuni, în inundații, în vijelii, în cutremure, în primejdii pe uscat și pe mare. Acum este vremea ca poporul Său să se dovedească fidel principiului.

Stăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Domnul este la ușă. Pe Muntele Măslinilor, Mântuitorul a descris scenele care aveau să precedă acest mare eveniment: "Veți auzi de războaie și vești de războaie", a spus El. "Se va ridica neam împotriva neamului și împărăție împotriva împărăției; și vor fi foamete, molime și cutremure de pământ în felurite locuri. Toate acestea sunt începutul durerilor." Deși aceste profeții au cunoscut o împlinire parțială la distrugerea Ierusalimului, ele au o aplicare mai directă în zilele de pe urmă.

Ioan și ceilalți profeți au fost, de asemenea, martori ai scenelor înfricoșătoare care vor avea loc ca semne ale venirii lui Hristos. Ei au văzut oștiri strângându-se pentru luptă, iar inimile oamenilor leșinând de frică. Ei au văzut pământul mișcat din locul său, munții purtați în mijlocul mării, valurile ei vuind și tulburându-se, iar munții cutremurându-se de înălțarea valurilor. Ei au văzut potirele mâniei lui Dumnezeu deschise, iar molima, foamea și moartea

venind asupra locuitorilor pământului.

Deja Duhul stăvilitor al lui Dumnezeu este retras din lume. Iar uragane, furtuni, dezastre pe mare și pe uscat se succed cu repeziciune. Știința caută să explice toate acestea. Semnele care se îndesesc în jurul nostru, vestind apropiata venire a Fiului lui Dumnezeu, sunt puse pe seama oricărei alte cauze decât a celei adevărate. Oamenii nu pot discerne îngerii străjeri care stăvilesc cele patru vânturi, ca să nu sufle până când slujitorii lui Dumnezeu vor fi pecetluiți; dar când Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să dezlege vânturile, va fi o astfel de scenă a mâniei Sale răzbunătoare, pe care niciun condei nu o poate zugrăvi.

O criză ne stă în prag; dar slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în această mare criză. În viziunile date lui Isaia, Ezechiel și Ioan vedem cât de strâns este cerul legat de evenimentele care se petrec pe pământ. Vedem purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de cei care Îi sunt loiali. Lumea nu este fără cârmuitor. Programul evenimentelor viitoare este în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are în mâna Sa destinul neamurilor, precum și chestiunile Bisericii Sale.

Dumnezeu a descoperit ceea ce are să se întâmple în zilele de pe urmă, pentru ca poporul Său să fie pregătit să țină piept furtunilor opoziției și mâniei. Cei care au fost avertizați cu privire la evenimentele dinaintea lor nu trebuie să stea în liniștită așteptare a furtunii ce vine, mângâindu-se cu gândul că Domnul îi va adăposti pe ai Săi credincioși în ziua necazului. Se cuvine să fim ca niște oameni care Îl așteaptă pe Domnul lor, nu într-o așteptare trândavă, ci în lucrare stăruitoare, cu o credință neclintită. Acum nu este vremea să îngăduim ca mințile noastre să fie acaparate de lucruri de mică însemnătate.

În timp ce oamenii dorm, Satana aranjează în mod activ lucrurile, astfel încât poporul Domnului să nu aibă parte de milă sau de dreptate. Mișcarea duminicală își croiește acum drum în întuneric. Conducătorii ascund adevărata chestiune, iar mulți dintre cei care se alătură mișcării nu văd ei înșiși încotro tinde curentul subteran. Declarațiile ei sunt blânde și, în aparență, creștine; dar când va vorbi, își va da pe față duhul balaurului. Este datoria noastră să facem tot ce ne stă în putere pentru a îndepărta primejdia amenințătoare. Se cuvine să punem înaintea poporului adevărata chestiune în cauză, opunând astfel cel mai eficace protest împotriva măsurilor de restrângere a libertății de conștiință. Ar trebui să cercetăm Scripturile și să fim în stare să dăm temeiul credinței noastre. Spune profetul: „Cei răi vor face răul și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege.”

Un viitor de mare însemnătate stă înaintea noastră. Pentru a face față încercărilor și ispitelor sale și pentru a împlini îndatoririle pe care le impune, va fi nevoie de mare credință, energie și perseverență. Însă putem birui în chip strălucit; căci niciun suflet veghetor, rugător și credincios nu va fi prins în cursă de uneltirile vrăjmașului. Întreg cerul este interesat de binele nostru și așteaptă să apelăm la înțelepciunea și puterea sa. Orice influență potrivnică, fie fâțișă, fie ascunsă, poate fi contracarată cu succes, 'nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.' Dumnezeu este la fel de dispus acum ca odinioară să lucreze prin eforturi omenești și să săvârșească lucruri mari prin unelte slabe. Nu vom dobândi biruința prin superioritate numerică, ci prin predarea deplină a sufletului lui Isus.

Acum, câtă vreme încă zăbovește îndurarea, câtă vreme Isus mijlocește pentru noi, să facem o lucrare temeinică pentru veșnicie. Southern Watchman, 25 decembrie 1906.